

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové, v právní věci žalobkyně: **S. S.**, , zast. JUDr. Janem Slunečkem, advokátem v Lounech, Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2015, č.j. MV-91623-3/SO-2013 a č.j. MV-91623-5/SO-2013

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení dvou rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, a to rozhodnutí ze dne 26.3.2015, č.j. MV 91623-3/SO-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2.10.2014, č.j. OAM-30585-15/DP-2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání a rozhodnutí ze dne 26.3.2015, č.j. MV-91623-5/SO-2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19.2.2013, č.j. OAM-30585-10/DP-2012, jímž bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 26.3.2015, č.j. MV-91623-5/SO-2013, kterým bylo rozhodováno o odvolání proti usnesení o zastavení řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně byla výzvou ze dne 30.5.2012 vyzvána k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem

podnikání, a to k doložení dokladu prokazujícího příjem cizince, potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení OSSZ o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení, na státní politiku zaměstnanosti včetně penále a dokladu o cestovním zdravotním pojištění. K odstranění vad žádosti byla stanovena lhůta 40 dnů, žalobkyně byla současně poučena o následcích nesplnění výzvy. Písemnost žalobkyně převzala proti podpisu dne 30.5.2012. Lhůta pro doložení náležitostí uplynula dne 9.7.2012. Dne 6.2.2013 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o sdělení stavu řízení a doručena plná moc pro H. T.. Žádost nebyla jiným způsobem doplněna, proto bylo s odkazem na § 66 odst. 1, písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád řízení zastaveno. Usnesení o zastavení řízení bylo zmocněnkyni žalobkyně H. T. doručeno do vlastních rukou dne 21.2.2013. Námitku žalobkyně, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dosud nenabýlo právní moci, neboť jí nebylo doručeno, neshledal žalovaný důvodnou, naopak ji považoval za čistě účelovou. Žalobkyně totiž žádným způsobem neprokázala, že by plná moc udělená H. T. byla padělaná, žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že paní T. se zabývá poradenstvím cizincům v souvislosti s jejich pobytem na území ČR a často je v obdobných řízeních zastupuje. Pokud by předmětná plná moc byla padělaná, neměla by se paní T. jak dostat k osobním údajům žalobkyně a ke spisové značce řízení, přičemž údaje o žalobkyni byly na plné moci uvedeny. Věrohodnou skutkovou verzi toho, jak se mohla tato plná moc se všemi údaji o žalobkyni a o vedeném řízení dostat do spisového materiálu žalobkyně nepředložila. Žalovaný přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v případě namítaného nepravého podpisu na doručence konstatoval, že pouhý poukaz na to, že podpis na doručence není totožný s podpisy žalobce, bez uvedení dalších skutečností, neznámá, že doručenku žalobce skutečně nepodepsal. Žalovaný dospěl k závěru, že podmínky pro zastavení řízení byly splněny a správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Ke stejnému názoru a ze stejných důvodů pak žalovaný dospěl i v případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 19.2.2013, č.j. OAM-30585-10/DP-2012, neboť předmětné usnesení o zastavení řízení shledal řádně doručeným zmocněnkyni žalobkyně.

Žalobkyně v žalobě namítla porušení ust § 2, § 3 a § 20 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož jí nebylo řádně doručeno usnesení o zastavení řízení, neboť bylo doručováno na základě plné moci, kterou žalobkyně nikdy nepodepsala, nezná ani zmocněnou osobu – H. T.. Podpis na plné moci je padělaný, tudíž usnesení správního orgánu, kterým bylo zastaveno řízení o její žádosti, nikdy nemohlo nabýt právní moci, neboť žalobkyni nebylo nikdy doručeno. Žalobkyně jednala pouze s J. Ch., který žalobkyni sdělil, že zná osobu orientující se ve věci. Ta se měla v případě problému věcí zabývat. Žalobkyně nikomu plnou moc nedávala, J. Ch. však měl podpis žalobkyně k dispozici, neboť ji zastupoval v řízení před obchodním rejstříkem. Správní orgán měl na základě těchto skutečností tuto ověřit, zda je podpis na plné moci podpisem žalobkyně, neměl ve věci sám teoretizovat, neboť není soudním znalcem v oboru písmoznalectví. Žalobkyně namítla, že v termínu vydání rozhodnutí nebyla na území ČR, a to od 19. 2. 2013 do 24. 3. 2013, a tudíž nemohla převzít napadené usnesení, rovněž namítla, že osobně byla u správního orgánu I. stupně minimálně 2x kvůli doložení chybějících dokladů a překlenovacích pobytových štítků, tedy není možné, že by požadované doklady nedoložila. Správní orgán prvního stupně pak postupoval v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když nedal žalobkyni možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit. Nesprávně pak žalovaný nevyhověl její žádosti o prominutí zmeškání lhůty, neboť je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně osobně nepřevzala, ani převzít nemohla, neboť v době doručování pobývala na Ukrajině.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě označil námitky žalobkyně za nedůvodné. Podpis žalobkyně na plné moci se neliší od jiných podpisů žalobkyně na listinách založených ve spise. Žalobkyně zároveň nepředložila věrohodnou verzi toho, jak se plná moc pro H. T. obsahující všechny osobní údaje žalobkyně, spisovou značku i typ řízení, dostala do spisového materiálu, když paní T. žalobkyně podle svých slov nezná a nikdy ji neviděla. Není zřejmé, jaký důvod by měla úplně cizí osoba pro to, aby padělala podpis žalobkyně na plné moci, a stala se tak její zmocněnkyní v řízení. Naopak jako logická se žalovanému jeví varianta, že žalobkyně plnou moc H. T. skutečně udělila, a to z toho důvodu, že měla v úmyslu odjet na více než měsíc na Ukrajinu. Námitkou žalobkyně, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům předmětného usnesení, se žalovaná nezabývala, neboť se jednalo o zcela bezvýznamnou námitku z hlediska posouzení, zda odvolání bylo nebo nebylo podáno včas. Navíc v případě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) není nutné účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí seznamovat, neboť řízení má být zastaveno právě z toho důvodu, že žalobce doklady, které by měly být podkladem pro rozhodnutí, nedodal.

Při jednání účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně při jednání navrhla, aby soud provedl výslech svědků H. T. a J. Ch. a nechal vypracovat znalecký posudek z oboru písmoznalectví k prokázání skutkového stavu uváděného žalobkyní.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezí žalobkyní uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 30.5.2012 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Výzvou ze dne 30. 5. 2012 byla žalobkyně vyzvána správním orgánem prvního stupně, aby odstranila vady žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti. Ve výzvě byly dále specifikovány vyžadované doklady, a to doklad o cestovním pojištění, doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince, potvrzení finančního úřadu o nedoplatecích, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatecích a fotografii. K odstranění vad žádosti byla zároveň stanovena lhůta 40 dnů od doručení výzvy. Dne 6. 2. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně ke spisové značce OAM – 30585/DP-2012 s uvedením jména a data narození žalobkyně doručena žádost žalobkyně o sdělení, v jakém stádiu se nachází řízení, spolu s originálem plné moci ze dne 4. 2. 2013 pro H. T., podnikatelku v oboru zprostředkování služeb spojených s pobytem cizinců, kterou žalobkyně zmocnila k vyřízení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice. Usnesením ze dne 18. 2. 2013, č.j. OAM-30585-10/DP-2012, rozhodlo Ministerstvo vnitra ČR, jako správní orgán prvního stupně tak, že řízení o žádosti žalobkyně zastavilo dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb. Usnesení bylo H. T., zmocněnkyní žalobkyně, doručeno dne 21. 2. 2013 do vlastních rukou. Dne 11. 6. 2013 podala žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, k němuž přiložila autobusovou jízdenku ze dne 19. 2. 2013, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o nedoplatecích, potvrzení Finančního úřadu pro hl. m. Prahu o neexistenci daňových nedoplatků, platební výměr za rok 2012, potvrzení o pojištění u Všeobecné zdravotní pojišťovny, výpis z obchodního rejstříku na společnost BAGRAD, s.r.o. a další doklady. Zároveň požádala o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Usnesením ze dne 2. 10. 2014, č.j. OAM-30585-15/DP-2012 rozhodlo Ministerstvo vnitra jako správní orgán prvního stupně tak, že žádosti žalobkyně se nevyhovuje a zmeškání lhůty k provedení úkonu se nepromíjí. Proti tomuto usnesení podala

žalobkyně dne 30. 10. 2016 odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 3. 2015, č.j. MV 91623-3/SO-2013 a rozhodnutím ze dne 26.3.2015, č.j. MV-91623-5/SO-2013, obě odvolání zamítl.

Podle ustanovení § 20 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (odst. 1). Písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem (odst. 2).

Podle ustanovení § 33 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí (odst. 1). Zmocnění může být uděleno k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení (písm. a), nebo pro celé řízení (písm. b).

Podle ustanovení § 34 správního řádu zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (odst. 1). S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak (odst. 2). V pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení (odst. 3).

Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. může požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Podle ust. § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Námítku žalobkyně, že jí předmětné usnesení o zastavení řízení nebylo doručeno, neboť plná moc pro zmocněnkyni založená ve správním spise je padělaná, resp. že v důsledku toho mělo být kladně rozhodnuto o její žádosti o prominutí zmeškání lhůty, soud neshledal důvodnou. Plná moc je jednostranný právní úkon, kterým zmocnitel dává třetím osobám na vědomí, že zmocněnec (zástupce), je oprávněn za něj jednat ve sjednaném rozsahu. Plná moc tak, jak je založena ve spise, je standardní plnou mocí s předtištěným textem typickým pro určité situace, tedy pro zastupování účastníka v řízení před správním orgánem, když do tohoto textu byly dopsány údaje identifikující zmocněnce a zmocnitele, datum a na závěr byla plná moc opatřena podpisem zmocnitele a nad rámec i podpisem zmocněnce. Zároveň byla plná moc zaslána ke konkrétní spisové značce správního řízení s uvedením jména a data narození žalobkyně. Za těchto okolností správní orgán nutně vycházel z předpokladu její platnosti, resp. správnosti údajů v ní uvedených. Zpochybnila-li žalobkyně v odvoláních proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně v řízení předloženou plnou moc, bylo na ní, aby zároveň s takovým tvrzením předložila odvolacímu správnímu orgánu věrohodnou skutkovou verzi reality, která by byla způsobilá údaje na plné moci zpochybnit, zároveň pak byla žalobkyně povinna označit důkazy, které takové její tvrzení prokazují, popř. označit důkazy, prokazující její tvrzení v odvolacím řízení. Soud se plně ztotožňuje s posouzením dané otázky žalovaným, zároveň konstatuje, že správní orgán vycházel z příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou soud v předmětné věci odkazuje (rozsudek č.j. 9 As 65/2009-61 ze dne 31. 3. 2010). Žalobkyně v odvoláních žádnou příslušnou variantu skutkového děje nepředložila, uvedla, že H. T. nezná, a je tedy „absurdní, aby správní orgán tvrdil – bez jakéhokoli relevantního důkazu – že plná moc není falsifikátem a je platná, když sama účastnice tvrdí, že H. T. nezná“. Byla to však žalobkyně, kdo měl v souladu se zásadou, *necht' si každý střeží svá práva*, přinést přijatelné vysvětlení situace a předložit či označit důkazy k prokázání tvrzení, že plná moc, je padělaná. Takové tvrzení pak musí konkurovat, resp. zpochybnit, skutečnosti, že do správního spisu byla založena plná moc obsahující její podpis, byla předložena v konkrétním řízení identifikovaném správnou spisovou značkou i správným datem narození žalobkyně, přitom takové údaje jsou obvykle známy výlučně účastníku řízení a jeho zmocněnci. Žalobkyně poskytla holé tvrzení o tom, že plnou moc nepodepsala, soud pak v tomto ohledu konstatuje, že žalovaný důvodně v takovém tvrzení při porovnání s dalšími okolnostmi věci neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo správní řízení zastaveno, resp. nebylo prominuto zmeškání úkonu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nenastal v řízení důvod pro vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, ostatně takový důkaz žalobkyně v odvolání ani nenavrhla. Zároveň žalobkyní tvrzený pobyt v zahraničí nespadá do období podpisu plné moci, ani tato skutečnost tedy nebyla relevantní při úvaze o platnosti plné moci.

Pokud jde o námitku, že mělo být vyhověno žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu, soud uvádí, že jedním z předpokladů prominutí zmeškání úkonu je skutečnost, že důvod zmeškání byl omluvitelný. Za omluvitelný důvod, pro který účastník zmeškal lhůtu, je třeba považovat jak takovou překážku, která účastníku řízení objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabránila učinit včas příslušný procesní úkon, tak i okolnost účastníkem řízení případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlédnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka - za omluvitelnou. Ze shora uvedených skutečností však vyplývá, že se v daném případě o takový omluvitelný důvod nejednalo, neboť usnesení bylo správním orgánem I. stupně správně doručováno zmocněnci žalobkyně, když nebyl důvod o pravosti podpisu žalobkyně na plné moci pochybovat. Námitku žalobkyně, že mělo být vyhověno její žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, je proto nutné odmítnout z totožných důvodů, jaké byly výše uvedeny. Zároveň není z tohoto důvodu důvodné žalobkyní namítané porušení § 20 a násl. správního řádu.

Navrhla-li žalobkyně při jednání soudu provedení výslechu svědků J. Ch. a H. T. a vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, soud návrh na provedení důkazů zamítl. S ohledem na výše uvedené závěry soudu, kdy byl postup správních orgánů ve vztahu k plné moci předložené žalobkyní shledán odpovídajícím okolnostem věci, by provedené dokazování na těchto závěrech ničeho nezměnilo. Lze pak pro úplnost uvést, že, jak je uvedeno výše, to byla žalobkyně, kdo měl povinnost tvrzení a povinnost důkazní ve vztahu k namítané neplatnosti plné moci. V odvolacím řízení žalobkyně relevantní skutečnosti netvrdila, nenavrhla ani provedení důkazů, které požaduje provést nyní v řízení před soudem. Provedením důkazů v řízení soudním by nebylo zhojeno neunesení důkazního břemene v řízení správním. Pouze nad rámec věci soud doplňuje, že ve vztahu k žalobním tvrzením je nepřesvědčivý poukaz žalobkyně na jednání žalobkyně s J. Ch.. Žalobkyně neposkytla logickou argumentaci, z níž by bylo např. zřejmé, proč tato osoba (snad) oslovovala H. T. a předávala jí osobní údaje žalobkyně, pokud by si to žalobkyně výslovně nepřála apod.

S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že správní orgány v její věc neposoudily objektivně, správně a na základě platných právních předpisů a že rozhodli v rozporu s ustanovením § 2 a § 3 správního řádu.

Pokud žalobkyně v žalobě také tvrdila, že doklady o které správní orgán I. stupně žádal, doložila sama příslušnému orgánu, a to také při četných návštěvách u správního orgánu I. stupně, pak v doloženém spisovém materiálu ke dni vydání usnesení ze dne 18. 2. 2013 takové doklady správní spis neobsahuje. Naopak je naprosto zřejmé, že ty byly doloženy až s odvoláním, k čemuž správní orgán v souladu s ustanovením § 82 odst. 5 správního řádu důvodně nepřihlédl.

K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu, pak lze konstatovat, že smyslem citovaného ustanovení je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi správního řízení „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V nyní posuzovaném případě se však nejednalo o rozhodnutí meritorní, tedy rozhodnutí ve věci, ale o procesní rozhodnutí. Všechny podklady pro rozhodnutí měly pocházet od samotné žalobkyně a žalobkyně byla výzvou srozumitelně poučena o tom, jakými vadami její žádost trpí, jakým způsobem lze tyto vady odstranit a že v případě nedoložení požadovaných dokladů bude řízení o její žádosti zastaveno (k zastavení řízení přitom nedošlo v nepřiměřeně krátké době, ale až po téměř 9 měsících ode dne podání žádosti). Žalobkyně požadované doklady, které měly být podkladem pro rozhodnutí ve věci, nedodala, přiložila je až k podanému odvolání. Soud tedy neshledal, že by žalobkyně byla postupem správních orgánů jakkoli omezena v možnosti uplatňovat svá zákonná práva, resp. v možnosti navrhopvat důkazy a vyjadřovat se k věci. Soud se ztotožňuje s postupem žalovaného, žalobkyni nelze přisvědčit, že žalovaný porušil právní předpisy, a proto nebyla námitka shledána důvodnou.

Namítla-li žalobkyně, že správní orgán nezkoumal důsledek zastavení řízení do rodinného života žalobkyně, soud neshledal námitku důvodnou. Ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví, co je nezbytné zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu dochází v případě, kdy ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. Jednotlivé případy, kdy správní orgán přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců posuzuje, jsou v zákoně taxativně uvedeny (např. v § 77 odst. 2

zákona o pobytu cizinců). V posuzované věci správní orgány postupovaly podle správního řádu, který požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí neobsahuje.

Důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí pak není nucené opuštění území České republiky, rozhodnutí tedy nemá potenciál do soukromých a rodinných vazeb žalobkyně zasáhnout. Dopad rozhodnutí do soukromého života žalobkyně tedy není v posuzovaném řízení relevantní skutečností, která by měla být správními orgány hodnocena. K tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. S ohledem na tuto skutečnost pak nepřichází do úvahy ani postup, kdy by správní orgán nemusel na základě mimořádných okolností aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení proto, že aplikací uvedeného právního předpisu by se dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 31. října 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.